

maatte blive enig om, saa at dette effi- moiste Spørgsmaal kunde forvinde. — Under „Blindeinstituttet“ bemærker Statsrevisionen, at det er en Ubefaling for dette Instituts Økono- mi, at Kostportionerne have andraget lidt min- dre — en i og for sig ringe Sum nemlig 25^{1/7} Skilling — end det foregaaende Aar. Udvalget er selvfølgelig enig i, at det er meget paaskjø- nellesværdigt, at Bestyreren for et Institut, til hvilket der bliver givet en Bevilling, sørger for, at dette Institut bestrides med saa ringe Udgifter som muligt, med saa stor Økonomi som muligt. Det er derfor heller ikke paa nogen Maade Ud- valgets Mening at ville forringe den Paaskjø- nelse, som er ydet Institutets Bestyrer, fordi han har gjort dette; men naar man i en Optegnelse over Priserne paa Kostportionerne i Finantsaaret 1867—68 ser, at disse den Gang kostede tillige med Badst 25^{1/2} p. daglig, og de saa i Finants- aaret 1872—73, efter at der er forløbet 5 Aar, i hvilke Levnetsmidlerne ere stegne saa over- ordentlig meget, ere gaaede ned til 25^{1/7} p., saa har Udvalget, skjøndt der ikke foreligger noget som helst andet Indicium, dog ikke kunnet skyde den Lante fra sig, at der er en Mulighed for, at man er gaaet ud over de Grændser, som ogsaa Økonomen har; og hvis dette virkelig var Tilfældet, kunde man ikke Andet end beklage, at det netop var sket ved et Institut som det, hvorefter her er Tale, hvis Clever jo i og for sig ere saa ulykkeligst stillede.

Jeg burde maasse stroge have gjort en Be- mærkning med Hensyn til Indledningen til Stats- revisionens Betænkning, idet det af denne frem- gaar, at et Flertal i Folkethingets Udvalg har ønsket, at Statsrevisionens Betænkning saa vidt muligt affattedes saaledes, at Alt, hvad der ved- kom ikke tilendebrogte Undersøgelser fra det fore- gaaende Regnskabsaar, opføres som et Tillæg for sig og holdes ude af selve Betænkningen. Stats- revisionen har ikke yttret sig videre herom, idet man har ment, at det maatte være det ene eller det andet Thing, der maatte tage Initiativet til en saadan Forandring, og ikke har kunnet anfæ- en Udtalelse fra et Flertal i det andet Thing for det Samme som en Tilfjendegivelse fra selve Thingets Side.

Jeg skal endnu tillade mig at gjøre en kort Bemærkning med Hensyn til § 26, nemlig an- gaaende det Punkt, der vedrører Udgifterne til Kjøbstædernes Matrikulering, hvortil Staten jo bidrager Halvdelen. Statsrevisionen har gjort Ministeriet opmærksomt paa eller har rettere sagt spurgt det om, hvoraf det kunde komme, at ikke en Gang Halvdelen af denne Sum var anvendt. Man har faaet et Svar af Ministeriet, hvoraf det fremgaar, at forskjellige Bønseligheder stille sig i Veien for, at denne Matrikulering kan faae en nogenlunde hurtig Afvikling. Den er paa- budt ved Loven af 11 Februar 1863 § 11

om Kjøbstædernes Kommunalbeskatning, saa at de Herrer ville se, at der er hengaaet en rum Tid siden. Om man nu end anerkjender de Grunde, som Ministeriet har anført, kan det dog ikke negtes, at, naar man i Indledningen til Ministeriets Svar læser, at der er gjort Alt, hvad der kunde gjøres for at fremme en hurtig Expedition, og man samtidig læser i Annær- ningerne til Finantslovsforslaget for 1866—67: „Forhandlinger — nemlig om Matrikulering — ere indledeede med Hillerød og Odense“, og man derefter i Annærkningerne til det 9 Aar yngre Finantslovsforslag for 1875—76 atter læser: „Forhandlinger ere indledeede med Hillerød og Odense“, — saa faar man derved fra Ministe- riets Side en klar Paamindeelse om, at Begrebet „hurtig Expedition“ hører ind under en meget relativ Kategori. Hvis Længden af Arbeidets endelige Udførelse skal svare til Indledningens Længde, hvis Stykkets Længde skal svare til Duverturens, ville De Herrer se, at det først vil være i en uoverstuelig Fremtid, at man faar de ærede Kjøbstæder Hillerød og Odense matri- kuleede. — Jeg har for Dieblisset ikke Mere at bemærke til dette Afnit.

Fischer: Ved det, den ærede Ordfører nys fremhævede, Rikse- og Undervisningsministeriet ved- rørende, skal jeg først omtale den Post, hvormed den ærede Ordfører sluttede, nemlig hans Udtalelse angaaende Posten paa Blindeinstituttet. Jeg maa tilstaa, at det har gjort mig ondt i Betænkningen at læse den Tvivl, som her optages; thi man kan ikke forstaa den ærede Ordfører anderledes, end at den Kost, som ydes ved Blindeinstituttet, er ufor- svarlig. Jeg føler mig overbevist om, at der ikke har foreligget det ærede Udvalg Noget, der kan berettigt til Tvivl i den Retning. Det er jo en bekjendt Sag, at Blindeinstituttet er voget ud af Selskabet „Kjødens“ smukke og opoffrende Bestræ- belse for at lindre de Blindes stærke og store Savn, og at dette Selskab har givet meget betyde- lige Kapitaler til Opførelsen af den nuværende Bygning. Derfor sidde endnu stadig to af dette Selskabs Medlemmer i Bestyrelsen af Blindeinstituttet, Regjeringen udnævner tre Medlemmer af Bestyrelsen, og desfor man vil efterse de Navne, som her træde os i Møde, vil man ikke have nogen Grund — derom føler jeg mig overbevist — til at nære den allerringeste Tvivl om, at der fra Bestyrelsens Side drages Omhu for, at de Blinde ikke komme til at lide unødvendige Savn. Men er det Tilfældet, tror jeg ogsaa at turde sige, at denne Bemærkning ikke burde være fremfat i Betænkningen. — Under det kongelige Theater findes der en Bemærkning med Hensyn til den ubeladte Opførelse i Regnskabet af Menterne af Theatrets Beholdning. Denne Bemærkning har ved sit Indhold i høj Grad vækket min Opmærksom- hed, da jeg gjenleste den, og jeg kom derved